

Arrest

nr. 199 071 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C RECKER die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane vaststellingen geenszins weerlegt noch ontkracht.

Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing dat er amper geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering sinds 25 april 2010 in een bloedwraak te verkeren. Zo wordt onder meer opgemerkt dat verzoeker niet weet wat een verzoeningscommissie is terwijl hij beweert reeds zeven jaar in een bloedwraak verwickeld te zijn. Verzoeker repliceert in zijn verzoekschrift dat de beslissing alleen de ongunstige elementen bevat en hekelt dat hem tijdens het gehoor geen verdere vraag wordt gesteld noch aanvullende toelichtingen worden gegeven. Dient er vooreerst op te worden gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de protection officer is om tijdens het gehoor aanvullende toelichtingen te verschaffen en in casu uit te leggen wat een verzoekingscommissie is. Bovendien ziet de Raad niet in noch concretiseert verzoeker welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd nadat hij op de vraag of er een verzoeningscommissie werd ingeschakeld, het volgende geantwoord heeft: "Hoe bedoelt u, commissie? Wat is dat?" (gehoorverslag 20 februari 2017, 31). De verklaringen van verzoeker zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Dat verzoeker geen kennis heeft van dergelijke commissies die in het kader van een bloedwraak een fundamentele rol spelen bij het verzoenen van de conflicterende partijen, mist, zoals de commissaris-generaal stelt, elke geloofwaardigheid. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing ook nog andere motieven opgesomd die verzoekers bewering in een bloedwraak te verkeren, ondermijnen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande: "(...) Zo is het vooreerst bijzonder opmerkelijk dat uw ouders, die sinds 2010 diverse instanties hebben aangesproken om melding te maken van een volgens hen problematische rechtsgang ten aanzien van uw broer Feliks, nooit officieel klacht hebben ingediend tegen de R.(...)'s voor de bloedwraak die ze sinds 2010 willen nemen, noch voor de verschillende ontvoeringspogingen die ze tegen u hebben ondernomen (CGVS I, p.22 en 31). Uw bewering dat voor bloedwraak geen klacht ingediend kan worden kan niet weerhouden worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die later in deze beslissing verder wordt toegelicht blijkt immers dat de autoriteiten wel degelijk optreden in gevallen van bloedwraak. Uw bewering geen vertrouwen te hebben in de autoriteiten kan in het licht van diezelfde informatie niet weerhouden worden. Ter ondersteuning van de beweerdde bloedwraak legt u bovendien geen overtuigende stavingstukken neer. Het attest van het dorps hoofd d.d. 09.01.2017 (document 8 groene map) volstaat niet als stavingstuk, daar uit informatie blijkt dat dergelijke attesten vaak frauduleus tegen betaling verkregen worden. Dat in de beslissing van het parket (doc 16) gewag wordt gemaakt van een

bedreiging geuit door N.(...) R.(...) volstaat evenmin om te besluiten tot het bestaan van de door u beweerde bloedwraak. Dergelijk algemeen geformuleerde bedreiging in het kader van een rechtszaak staat geenszins uw bewering sinds 2010 voortdurend in een bloedwraak verwickeld te zijn. U stelde verder dat de door u aangehaalde bloedwraak door de media was gecoverd, maar u slaagde er niet in om ook maar een begin van bewijs neer te leggen (CGVS I, p. 33; CGVS II, p. 10). Van de drie klachten die uw familie dan wel zou ingediend hebben (onder andere n.a.v. het doorknippen van de elektriciteitskabels) legt u evenmin enig begin van bewijs neer (CGVS I, p.24). Wat tevens bijdraagt tot de conclusie dat er vraagtekens moeten gezet worden bij de beweerde bloedwraak is de vaststelling dat u de naam van de persoon met wie uw familie onderhandelde bij de enige verzoeningspoging moest schuldig blijven. Nochtans betrof het de vader van de broers R.(...), op dat moment het hoofd van de familie van de tegenpartij die op amper 100 meter van uw ouderlijk huis woont (CGVS I, p.9 en p.32). (...)"

Met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het volharden in de bewijswaarde van het attest van het dorps hoofd en de beslissing van het parket, weerlegt noch ontkracht verzoeker voorgaande vaststellingen. Zo verzoeker uitlegt dat zijn zus S. een klacht heeft ingediend, naar Albanië is teruggekeerd en naar een kopie van haar klacht heeft gevraagd doch dat de autoriteiten haar geantwoord hebben dat ze niets van haar hebben, komt hij niet verder dan loutere beweringen. Bovendien doet deze uitleg geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker geen begin van bewijs weet neer te leggen van de drie klachten die zijn familie dan wel zou ingediend hebben.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker voor de door hem beweerde problemen met de R.'s geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele problemen die hij binnen dit kader zou kennen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de aanwezige nationale autoriteiten. Het louter verwijzen naar zijn initieel vluchtrelaas en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen wijzigt hier niets aan. Verzoeker volhardt dat de zaak van zijn broer een echt bewijs is dat corruptie verspreid is in Albanië, doch brengt geen concrete elementen bij die de aangaande vaststellingen in de bestreden beslissing weerleggen of ontkrachten en die vermogen aan te tonen dat de rechtszaak van zijn broer daadwerkelijk door middel van omkoping gemanipuleerd werd. De Raad stelt voorts dat uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit deze informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit deze informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Deze informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op het voorgaande kan zeker gesteld worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen. Uit de stelling dat een aanzienlijk aantal mensen in Albanië opgesloten leven als gevolg van een bloedwraak, zoals eveneens uit voormelde informatie blijkt, kan niet zonder meer worden afgeleid dat de Albanese autoriteiten niet bereid of in staat zouden zijn om bescherming te bieden. Dit betreft overigens een zeer selectieve lezing van deze informatie door verzoeker doch toont gelet op het geheel van de informatie niet aan dat de Albanese autoriteiten niet bereid of bij machte zouden zijn om bescherming te bieden. Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. De verwijzing naar informatie waaruit moet blijken dat de Albanese autoriteiten niet bij machte zijn bescherming te waarborgen aan families die het slachtoffer zijn van een bloedwraak, is te dezen niet dienstig daar in casu geen sprake is van bloedwraak (zie hoger).

6. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin het volgende wordt gesteld: "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke

vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen." (eigen onderlijning) Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij voor wat betreft de beweerde problemen met de R.'s, niet aantoonde dat hij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

7. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

8. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 oktober 2017, voert verzoekende partij aan dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de schietpartij niet betwist wordt. Zij vervolgt dat niet kan betwist worden dat haar broer veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van tien jaar omwille van een ruzie met het gezin R., en dat deze feiten en omstandigheden blijken uit de vele stukken die zij heeft neergelegd betreffende deze zaak. Voorts stelt verzoekende partij dat haar verklaringen ook stroken met de situatie in Albanië waar bloedwraak in deze omstandigheden een enorm fenomeen en probleem is en dat haar verklaring ook strookt met de beslissing van het parket, stuk 16. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij en ook de andere familieleden bij verschillende instanties klacht hebben ingediend en dat zij nooit serieus werden genomen door de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij wijst in dit verband naar de door haar neergelegde stukken 16, 17 en 23. Tot slot wijst zij op de vraag van de Raad over haar familieleden dat

haar vader overleden is, haar broer in de gevangenis zit, en zij geen neven heeft en haar ooms eigen problemen kennen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, en het formuleren van algemene beweringen, doch ze gaat niet *in concreto* in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij de grond in de beschikking.

Dat de broer van verzoekende partij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar omwille van een gewapend incident met het gezin R., en dat deze feiten en omstandigheden blijken uit de vele stukken die werden neergelegd betreffende deze zaak wordt, zoals verzoekende partij correct aanstipt, niet betwist.

Echter, waar verzoekende partij laat gelden dat haar verklaringen ook stroken met de situatie in Albanië waar bloedwraak in deze omstandigheden een enorm fenomeen en probleem is, gaat zij er geheel aan voorbij dat aan haar verklaringen in een bloedwraak te verkeren, op grond van de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal welke niet worden ontkracht of weerlegd, geen geloof wordt gehecht. De Raad wijst dienaangaande naar de grond in de beschikking van 24 oktober 2017 waar in dit verband het volgende wordt opgemerkt: *“Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing dat er amper geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering sinds 25 april 2010 in een bloedwraak te verkeren. Zo wordt onder meer opgemerkt dat verzoeker niet weet wat een verzoeningscommissie is terwijl hij beweert reeds zeven jaar in een bloedwraak verwickeld te zijn. Verzoeker repliceert in zijn verzoekschrift dat de beslissing alleen de ongunstige elementen bevat en hekelt dat hem tijdens het gehoor geen verdere vraag wordt gesteld noch aanvullende toelichtingen worden gegeven. Dient er vooreerst op te worden gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de protection officer is om tijdens het gehoor aanvullende toelichtingen te verschaffen en in casu uit te leggen wat een verzoekingscommissie is. Bovendien ziet de Raad niet in noch concretiseert verzoeker welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd nadat hij op de vraag of er een verzoeningscommissie werd ingeschakeld, het volgende geantwoord heeft: “Hoe bedoelt u, commissie? Wat is dat?” (gehoorverslag 20 februari 2017, 31). De verklaringen van verzoeker zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Dat verzoeker geen kennis heeft van dergelijke commissies die in het kader van een bloedwraak een fundamentele rol spelen bij het verzoenen van de conflicterende partijen, mist, zoals de commissaris-generaal stelt, elke geloofwaardigheid. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing ook nog andere motieven opgesomd die verzoekers bewering in een bloedwraak te verkeren, ondermijnen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande: “(...) Zo is het vooreerst bijzonder opmerkelijk dat uw ouders, die sinds 2010 diverse instanties hebben aangesproken om melding te maken van een volgens hen problematische rechtsgang ten aanzien van uw broer Feliks, nooit officieel klacht hebben ingediend tegen de R.(...)’s voor de bloedwraak die ze sinds 2010 willen nemen, noch voor de verschillende ontvoeringspogingen die ze tegen u hebben ondernomen (CGVS I, p.22 en 31). Uw bewering dat voor bloedwraak geen klacht ingediend kan worden kan niet weerhouden worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die later in deze beslissing verder wordt toegelicht blijkt immers dat de autoriteiten wel degelijk optreden in gevallen van bloedwraak. Uw bewering geen vertrouwen te hebben in de autoriteiten kan in het licht van diezelfde informatie niet weerhouden worden. Ter ondersteuning van de beweerde bloedwraak legt u bovendien geen overtuigende stavingstukken neer. Het attest van het dorpshoofd d.d. 09.01.2017 (document 8 groene map) volstaat niet als stavingstuk, daar uit informatie blijkt dat dergelijke attesten vaak frauduleus tegen betaling verkregen worden. Dat in de beslissing van het parket (doc 16) gewag wordt gemaakt van een bedreiging geuit door N.(...) R.(...) volstaat evenmin om te besluiten tot het bestaan van de door u beweerde bloedwraak. Dergelijk algemeen geformuleerde bedreiging in het kader van een rechtszaak staft geenszins uw bewering sinds 2010 voortdurend in een bloedwraak verwickeld te zijn. U stelde verder dat de door u aangehaalde bloedwraak door de media was gecoverd, maar u slaagde er niet in om ook maar een begin van bewijs neer te leggen (CGVS I, p. 33; CGVS II, p. 10). Van de drie klachten die uw familie dan wel zou ingediend hebben (onder andere n.a.v. het doorknippen van de elektriciteitskabels) legt u evenmin enig begin van bewijs neer (CGVS I, p.24). Wat tevens bijdraagt tot de conclusie dat er vraagtekens moeten gezet worden bij de beweerde bloedwraak is de vaststelling dat u de naam van de persoon met wie uw familie onderhandelde bij de enige verzoeningspoging moest schuldig blijven. Nochtans betrof het de vader van de broers R.(...), op dat moment het hoofd van de familie van de tegenpartij die op amper 100 meter van uw ouderlijk huis woont (CGVS I, p.9 en p.32). (...)”*

Met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het volharden in de bewijswaarde van het attest van het dorpshoofd en de beslissing van het parket, weerlegt noch ontkracht verzoeker

voorgaande vaststellingen. Zo verzoeker uitlegt dat zijn zus S. een klacht heeft ingediend, naar Albanië is teruggekeerd en naar een kopie van haar klacht heeft gevraagd doch dat de autoriteiten haar geantwoord hebben dat ze niets van haar hebben, komt hij niet verder dan loutere beweringen. Bovendien doet deze uitleg geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker geen begin van bewijs weet neer te leggen van de drie klachten die zijn familie dan wel zou ingediend hebben.” en voorts: “Uit de stelling dat een aanzienlijk aantal mensen in Albanië opgesloten leven als gevolg van een bloedwraak, zoals eveneens uit voormelde informatie blijkt, kan niet zonder meer worden afgeleid dat de Albanese autoriteiten niet bereid of in staat zouden zijn om bescherming te bieden. Dit betreft overigens een zeer selectieve lezing van deze informatie door verzoeker doch toont gelet op het geheel van de informatie niet aan dat de Albanese autoriteiten niet bereid of bij machte zouden zijn om bescherming te bieden. Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. De verwijzing naar informatie waaruit moet blijken dat de Albanese autoriteiten niet bij machte zijn bescherming te waarborgen aan families die het slachtoffer zijn van een bloedwraak, is te dezen niet dienstig daar in casu geen sprake is van bloedwraak (zie hoger).”

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen aan die hier een ander licht op werpen.

De loutere verwijzing van verzoekende partij naar enkele van de door haar eerder in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten, wijzigt niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan de verschillende concrete vaststellingen op grond waarvan eerder werd vastgesteld dat uit die neergelegde stukken geenszins blijkt -doch integendeel, nu uit verschillende van die stukken blijkt dat de familie van verzoekende partij wel degelijk toegang had tot de Albanese politie en justitie en dat de Albanese autoriteiten meermaals verschillende onderzoeksadren troffen en wel degelijk, daadwerkelijk en effectief optraden- en verzoekende partij voorts niet *in concreto* aannemelijk maakt dat het haar (en haar familie) met betrekking tot de ingeroepen problemen met de familie R. aan nationale bescherming ontbeert. Verzoekende partij werpt geen ander licht op hetgeen dienaangaande op omstandige wijze in de bestreden beslissing en de beschikking d.d. 24 oktober 2017 wordt vastgesteld en geoordeeld. Het louter opnieuw wijzen op enkele van de neergelegde stukken vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard om de verschillende concrete vaststellingen, op grond waarvan wordt geoordeeld dat verzoekende partij geenszins aantoot met betrekking tot haar problemen niet op hulp en/of bescherming van de nationale autoriteiten te kunnen rekenen, in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot enkele blote beweringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 24 oktober 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS